

**Wyrok Trybunału Arbitrażowego ds. Sportu przy Polskim Komitecie Olimpijskim
wydany w dniu 12 czerwca 2008 roku.**

Teza:

Gdy obowiązek podnoszenia kwalifikacji zawodnika – obciążający klub sportowy – wynika z treści przepisów wewnętrznych polskiego związku sportowego oraz kontraktu zawodniczego, a po spadku klubu do niższej klasy rozgrywkowej zmienia się trener z profesjonalnego na osobę o niższych kwalifikacjach zawodowych - ma to olbrzymie znaczenie dla procesu dalszej realizacji kontraktu. Takie naruszenie przedmiotowego obowiązku, uzasadnia wniosek zawodnika o rozwiązanie kontraktu.

Trybunał w składzie:

Przewodnicząca - Maria Zuchowicz

Arbiter - Andrzej Herman

Arbiter - Piotr Sikorski

Arbiter - Romana Troicka-Sosińska

Arbiter - Ludwik Żukowski

Protokolant - Katarzyna Grabska

Po rozpoznaniu w dniach 13 maja 2008 roku, 3 czerwca 2008 skargi zawodnika T. G. na orzeczenie (...) z dnia 11 grudnia 2007 roku przy udziale (...) S.A., na podstawie § 84 ust. 1 Regulaminu Trybunału Arbitrażowego ds. Sportu przy PKOI, orzeka:

1. Zmienia orzeczenie (...) wydane w dniu 11 grudnia 2007 roku o sygn. akt (...) 25/2007 i rozwiązuje z dniem 17 lipca 2007 r. kontrakt o profesjonalne uprawianie (...)zawarty w dniu 10 stycznia 2006 roku pomiędzy T. G. a (...),
2. Ustala wpis końcowy na kwotę 4000 zł
3. Zobowiązuje (...) do zwrotu na rzecz T. G. kwoty 5.200zł tytułem poniesionych kosztów postępowania - w tym 4000 zł tytułem zwrotu wniesionego wpisu.

Uzasadnienie

Zawodnik T. G. zawarł kontrakt o profesjonalne uprawianie (...)z Klubem (...) w dniu 10.01.2006 r. na okres do 31.12.2008 r.

(...) stowarzyszenie sportowe, umową z dnia 27 listopada 2006 r. i aneksem z dnia 28 grudnia 2006 r. przekazało ogół praw i obowiązków sekcji (...), wynikających z zajmowanego miejsca w lidze, na rzecz (...) S.A. W dniu 3 stycznia 2007 r. Prezydium (...) podjęło uchwały o przyjęciu (...) S.A. na członka (...) i dot. wygaśnięcia członkostwa sekcji (...) mężczyzn Stowarzyszenia Klubu (...).

(...)

Decyzją Wydziału Dyscypliny z dnia 12.04.2007 r., utrzymaną w mocy decyzją (...) z dnia 21.06.2007 r. Klub został ukarany karą dyscyplinarną - degradacją o dwie klasy rozgrywkowe. (...)

W związku powyższym Zawodnik pismem z dnia 28 czerwca 2007 r. wystąpił do Wydziału Gier (dalej WG) z wnioskiem o rozwiązanie kontraktu z winy Klubu z powodu rażącego naruszenia przez Klub jego podstawowych zobowiązań polegających na umożliwieniu zawodnikowi uprawiania sportu piłki nożnej i podnoszenia kwalifikacji sportowych na właściwym dla zawodnika poziomie.

Klub wnosił o oddalenie wniosku, podnosząc, że nie zaprzestał działalności sportowej i że będzie nadal uczestniczył w rozgrywkach piłkarskich. (...)

Wydział Gier decyzją z dnia 17 lipca 2007r. rozwiązał umowę z winy Klubu i nadał decyzji rygor natychmiastowej wykonalności. Wydział Gier wskazał, że istotą sporu jest ustalenie czy przesunięcie klubu, w wyniku nałożenia kary dyscyplinarnej do niższej klasy rozgrywkowej, niż ta, w której uczestniczyłby Klub w wyniku zajętego miejsca w toku rywalizacji sportowej, stanowi ciężkie i rażące naruszenie przez klub podstawowych obowiązków względem zawodnika. Na tak postawione pytanie WG odpowiedział twierdząco i uznał, że dopuszczenie się przez Klub czynów przekupstwa sportowego w następstwie których Klub został ukarany karą dyscyplinarną degradacji o dwie klasy rozgrywkowe, stanowi zawinione ciężkie naruszenie przez Klub podstawowych obowiązków wobec zawodnika i stosownie do art. 14 ust 4. Uchwały 11/12 z dnia 19 maja 2002 r. uzasadnia rozwiązanie kontraktu z winy klubu. (...) Zdaniem WG, w wyniku degradacji o dwie klasy rozgrywkowe Klub stracił możliwość wykonania obowiązku polegającego na zapewnieniu warunków do podnoszenia jego kwalifikacji sportowych, co więcej Klub nie jest w stanie zapewnić zawodnikowi nawet możliwości utrzymania tych umiejętności na dotychczasowym poziomie. WG przyjął, że powyższy stan jest następstwem bezprawnego i naganego działania Klubu, polegającego na dopuszczeniu się przekupstwa sportowego. (...)

Od tej decyzji odwołał się (...) zarzucając:

1. Wadliwe oznaczenie firmy klubu, a tym samym rozwiązanie przez WG kontraktu zawodnika z klubem, który nigdy nie istniał, z którym zawodnik nigdy nie miał zawartego kontraktu.
2. Pominięcie przez WG przy wydawaniu zaskarżonej decyzji ustaleń poczynionych przez Wydział Dyscypliny w sprawie WD/32/07, z których jednoznacznie wynikało, że korupcyjny aspekt działalności poprzednika prawnego klubu był znany już w połowie 2006 r.
3. Naruszenie art. 14 ust. 4 Uchwały nr 11/12 przez nierozważenie, czy zawodnik składając w połowie 2007 r. wniosek o rozwiązanie kontraktu z winy klubu nie uchybił 30-dniowemu

terminowi do jego złożenia - zdaniem klubu termin ten rozpoczął bieg w połowie 2006 r., kiedy zawodnik według klubu powziął wiadomość o stawianych klubowi zarzutach i podejrzeniach.

4. Nierozpoznanie i niewskazanie w pisemnych uzasadnieniach okoliczności podnoszonych przez klub odnośnie braku utrudnień ze strony klubu w zakresie możliwości rozwiązania kontraktu przez zawodnika oraz zmiany przez niego barw klubowych - zdaniem klubu zawodnicy mieli otwartą drogę do zmiany barw klubowych wymagało to jedynie uzgodnienia z nowym klubem wysokości odstępnego z dotychczasowym klubem.
5. Wadliwe i bezpodstawne przyjęcie, iż ukaranie klubu spadkiem do III ligi jest całkowicie odmienne w skutkach niż spadek klubu do niższej ligi z przyczyn sportowych.
6. Naruszenie art. 14 ust. 4 Uchwały 11/12 poprzez uznanie, że klub naruszył swoje podstawowe obowiązki polegające na umożliwieniu zawodnikowi uprawianie sportu piłki nożnej i podnoszenie kwalifikacji sportowych na właściwym dla zawodnika poziomie.

W ocenie klubu w sposób niezmieniony wywiązuje się on względem zawodnika ze swoich obowiązków, a sytuacja sportowa nie uległa zmianie i zawodnicy w dalszym ciągu mają możliwość sportowego rozwoju oraz podwyższania swoich kwalifikacji oraz umiejętności.

(...) po rozpoznaniu odwołania Klubu, decyzją z dnia 27 listopada 2007 r. zmienił w całości decyzję WG z dnia 1.08.2007 r. i oddalił wniosek zawodnika o rozwiązanie kontraktu z winy Klubu oraz orzekł; że T.G. oraz (...) S.A. zobowiązani są wznowić wykonywanie obowiązków wynikających z kontraktu najpóźniej z dniem 1 lipca 2008 r.

(...) w uzasadnieniu orzeczenia z 27 listopada 2007 r. uznał; że nie wystąpiły przesłanki uzasadniające rozwiązanie kontraktu z winy klubu w oparciu o postanowienia art. 14 ust. 4 Uchwały 11/12 - tym samym w części podzielił zarzuty zawarte w odwołaniu tj. zarzut naruszenia art. 14 ust 4 Uchwały 11/12. (...) podzielił stanowisko WG, że istota sporu sprowadza się do ustalenia czy klub naruszył swoje podstawowe obowiązki w stosunku do zawodnika, jednakże w ocenie (...) - WG dokonał niewłaściwej wykładni przepisów art. 14 ust 4 Uchwały 11/12.

Właściwa wykładnia art. 14 ust. 4 Uchwały 11/12 zdaniem (...) wymaga uwzględnienia okoliczności, że przepis ten jest zamieszczony w Rozdziale V Uchwały pt. „Utrzymanie stabilności kontraktowej w piłce nożnej”. (...) Przepisy te zakładają, że podstawowym sposobem zakończenia kontraktów jest zgodne oświadczenie stron i wyłączają co do zasady możliwość jednostronnego rozwiązania czy też odstąpienia od umowy. W tym kontekście postanowienia art. 14 ust. 4 - przewidujące możliwość rozwiązania kontraktu z winy klubu należy traktować jako regulację wyjątkową. (...)

(...)

W przedmiotowej sprawie, działania korupcyjne, w następstwie których Klub został ukarany degradacją do III ligi miały miejsce przed zawarciem przedmiotowego kontraktu. (...)

Zdaniem (...) nałożenie na Klub kary dyscyplinarnej w okresie obowiązywania kontraktu, nie oznacza automatycznie, że Klub dopuścił się rażącego naruszenia swoich zobowiązań. (...) (...) zgodził się ze stwierdzeniem, że degradacja Klubu do III ligi istotnie zmieniła sytuację zawodników, tym niemniej - zdaniem (...) - nie jest to okoliczność samoistnie uzasadniająca zastosowanie trybu rozwiązania kontraktu wynikającego z unormowań art. 14 ust. 4 Uchwały 11/12. (...)

Konkludując (...) nie stwierdził w okolicznościach przedmiotowej sprawy przesłanek uprawniających WG do rozwiązania kontraktu z winy Klubu na podstawie art. 14 ust. 4 Uchwały 11/12.

(...)

(...) w uzasadnieniu wypowiedział się także negatywnie w sprawie nadania decyzji (w 9 innych sprawach także) rygoru natychmiastowej wykonalności. (...)

W wyniku rozwiązania kontraktu w trybie art. 14 ust. 4 Uchwały 11/12 zawodnik może być warunkowo uprawniony do gry w innym klubie, przy czym kontrakt z innym klubem do czasu uprawomocnienia się decyzji WG ma charakter warunkowy. (...)

Zawodnik złożył skargę na orzeczenie (...) do Trybunału Arbitrażowego na podstawie art. 4 ust. 3 pkt. A oraz art. 23 Statutu Trybunału Arbitrażowego ds. Sportu przy PKOl w związku z § 1 pkt. 3 oraz g 78 i nast. Regulaminu Trybunału.

Skarżący zarzucił decyzji: 1) rażące naruszenie art. 14 ust. 4 i 21 ust. 1 Uchwały nr 11/12 z dnia 19 maja 2002 r. Zarządu (...) „Zasady regulujące stosunki między klubem i zawodnikiem profesjonalnym” poprzez niewłaściwą wykładnię i uznanie, że degradacja w wyniku orzeczenia organów dyscyplinarnych nie stanowi rażącego naruszenia przez klub swoich zobowiązań, uzasadniającego uwzględnienie wniosku o rozwiązanie kontraktu z winy klubu; 2) rażące naruszenie art. 21 Uchwały 11/12 poprzez uznanie, że degradacja klubu w wyniku orzeczenia organów dyscyplinarnych nie stanowi rażącego naruszenia przez klub swoich zobowiązań; 3) rażące naruszenie § 24 i 25 ust. 1 Uchwały Nr IX/80 z dnia 13 czerwca 2007 r. Zarządu (...) w sprawie przyjęcia Regulaminu (...), poprzez wydanie orzeczenia zmieniającego bez poczynienia dodatkowych ustaleń, na konieczność dokonania których, wskazywał (...), w uzasadnieniu swojej decyzji, a tym samym nie rozpoznanie sprawy co do istoty; 4) rażące naruszenie art. 5 § 2 Statutu (...) w zw. z uregulowaniami (...), a także naruszenie art. 8 ust. 2 Uchwały nr 11/12 z dnia 19 maja 2002 r. Zarządu (...) „Zasady regulujące stosunki między klubem sportowym i zawodnikiem profesjonalnym” w związku z § 35 ust. 1 Uchwały nr III/39 z dnia 14 lipca 2006r. Zarządu (...) w sprawie statusu zawodników występujących w polskich klubach piłkarskich oraz zasad zmian przynależności klubowej, poprzez wydanie orzeczenia, skutkiem którego skarżącego łączą w tym samym czasie dwa kontrakty z dwoma różnymi klubami.

Skarżący wniósł w trybie § 84 ust 1 Regulaminu Trybunału o zmianę zaskarżonego orzeczenia (...), poprzez orzeczenie o rozwiązaniu z dniem 17.07.2007 r. z winy Klubu, kontraktu z dnia 10.01.2006 r. o profesjonalne uprawianie piłki nożnej zawartego pomiędzy zawodnikiem T. G. a (...). S.A. w Ł., a tym samym o utrzymaniu w mocy decyzji Wydziału Gier (...) z dnia 17 lipca 2007 r. ewentualnie o uchylenie zaskarżonej decyzji na podstawie § 84 ust. 2 Regulaminu Trybunału i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania wraz z rozstrzygnięciem o kosztach niniejszego postępowania.

W uzasadnieniu skargi Zawodnik wskazał, że z Klubem łączył go kontrakt o profesjonalne (...) - w dacie zawierania kontraktu Klub uczestniczył w rozgrywkach I Ligi a na zakończenie sezonu zajął 13 miejsce gwarantujące mu uczestnictwo w tej samej klasie rozgrywkowej. Na skutek orzeczenia dyscyplinarnego (...), za czyny korupcyjne popełnione w poprzednich sezonach, został ukarany karą degradacji o dwie klasy rozgrywkowe.

W związku z powyższym Zawodnik złożył wniosek do Wydziału Gier o rozwiązanie kontraktu z winy Klubu, z powodu naruszenia przez Klub podstawowych obowiązków wynikających z kontraktu (...)

Wydział Gier w dniu 17.07.2007 r. wydał decyzję rozwiązującą kontrakt z winy Klubu oraz nadał orzeczeniu rygor natychmiastowej wykonalności.

W wyniku odwołania (...) w dniu 27.11.2007r. (...)wydał decyzję zmieniającą orzeczenie WG w ten sposób, że:

1. oddalił wniosek Zawodnika o rozwiązanie kontraktu z winy Klubu,
2. orzekł, że z dniem 1 lipca 2008 r. strony są zobowiązane wznowić wykonywanie obowiązków wynikających z kontraktu.

Głównym problemem sprawy jest ustalenie czy degradacja klubu w tym przypadku o dwie klasy rozgrywkowe - z ligi I do III ligi za czyny korupcyjne, stanowi taką zmianę warunków wykonywania przez zawodnika kontraktu, że może stanowić samoistną przesłankę wniosku o rozwiązanie kontraktu z winy klubu.

(...)

Zgodnie z art. 14 ust. 4 Uchwały nr 11/12 z 19 maja 2002 r. Zarządu (...) „Zasady regulujące stosunki między Klubem i zawodnikiem profesjonalnym”, Zawodnik może złożyć wniosek do Wydziału Gier (...) o rozwiązanie kontraktu z winy klubu w razie rażącego naruszenia przez klub swoich zobowiązań, (...). Niezależnie od powyższego jednym z podstawowych obowiązków klubu jest stworzenie zawodnikowi przez klub warunków do podnoszenia kwalifikacji sportowych.

(...)

(...)

Zawodnik polemizuje z dokonaną przez (...) wykładnią treści art. 14 ust.4 Uchwały 11/12; twierdząc, że jest to wykładnia contra legem. Zgodnie bowiem z wykładnią (...) dopuszczenie

się przez klub piłki nożnej czynów korupcji sportowej a w konsekwencji ukaranie klubu karą degradacji o dwie klasy rozgrywkowe nie stanowi rażącego naruszenia przez klub zobowiązań, które mogłoby być podstawą rozwiązania umowy o profesjonalne uprawianie piłki nożnej. Do tej konkluzji (...) doszedł biorąc (błędnie - zdaniem skarżącego) pod uwagę następujące okoliczności: a) do nagannych czynów doszło przed podpisaniem kontraktu z zawodnikiem; b) klub odpowiada za czyny korupcyjne na zasadzie ryzyka a odpowiedzialność kontraktowa jest oparta na zasadzie winy, zatem nie można w sposób automatyczny przenosić tej odpowiedzialności; c) degradacja o dwie klasy rozgrywkowe nie stanowi rażącego naruszenia obowiązków; d) klub zapewnia zawodnikom bazę szkoleniowo-treningową oraz wynagrodzenie na dotychczasowych zasadach; e) zawodnik przed złożeniem wniosku powinien negocjować z klubem i starać się odejść za porozumieniem stron, po ustaleniu odstępnego z klubem pozyskującym; f) zawodnik nie poprzedził wniosku wezwaniem do zaniechania naruszeń; g) przepisy dyscyplinarne nie przewidują dla Klubu dodatkowej sankcji w postaci możliwości rozwiązania przez zawodnika kontraktu, a zatem nie można w sposób dodatkowy karać klubu.

(...)

Skarżący stwierdza, że klub narusza istotnie swoje zobowiązania względem zawodnika, jeżeli zawodnik pierwszoligowy jest zmuszony brać udział w rozgrywkach III ligi o znacząco niższym poziomie. Jeżeli spadek klubu do niższej klasy rozgrywkowej nie wynika z przyczyn sportowych lecz jest następstwem przekupstwa sportowego, którego klub się dopuścił, stanowiło ciężkie i rażące naruszenie przez klub swoich podstawowych zobowiązań wynikających z kontraktu.

(...)

(...) w odpowiedzi na skargę z dnia 12 maja 2008 r. wniósł o oddalenie skargi.

W uzasadnieniu (...) podniósł niedopuszczalność skargi na orzeczenie (...) z dnia 27 listopada 2007 r., gdyż zgodnie z art. 43 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o sporcie kwalifikowanym przedmiotem zaskarżenia do Trybunału Arbitrażowego ds. Sportu przy PKOl mogą być wyłącznie decyzje dyscyplinarne lub regulaminowe właściwych organów polskich związków sportowych, tymczasem zaskarżone orzeczenie (...) dotyczy sprawy przynależności klubowej zawodnika, zaś płaszczyzna sporu istniała pomiędzy zawodnikiem profesjonalnym a klubem sportowym i dotyczyła istnienia przesłanki do rozwiązania kontraktu o profesjonalne uprawianie piłki nożnej z winy (...)S.A. Tak więc zdaniem (...) spór miał charakter ściśle cywilnoprawny.

W dalszym ciągu (...) stwierdza, że gdyby Trybunał Arbitrażowy ds. Sportu nie podzielił zarzutu niedopuszczalności skargi, to podnosi bezzasadność podstawy zaskarżenia wynikającej z art. 43 ust. 2 ustawy o sporcie kwalifikowanym, tj. rażącego naruszenia

przepisów prawa związkowego i podtrzymuje w całości stanowisko zawarte w zaskarżonym orzeczeniu (...).

Dodatkowo (...) wskazał na zmianę stanu prawnego w zakresie materii stanowiącej przedmiot skargi. Zgodnie z uchwałą nr 11/18 z dnia 9 lutego 2008 r. w sprawie zmiany treści uchwały Zarządu (...) nr 11/12 z 19 maja 2007 r. dot. „zasad” regulujących stosunki pomiędzy klubem sportowym a zawodnikiem profesjonalnym zmieniona została treść art. 14. Wprowadzony został m.in. zapis art. 8, z którego wynika, iż w przypadku gdy klub został przeniesiony do niższej klasy rozgrywkowej na skutek innych zdarzeń niż rywalizacja sportowa, zawodnik może wnioskować do wydziału gier (...) o rozwiązanie kontraktu z uzasadnionej przyczyny sportowej, gdy wskaże, że ma możliwości podnoszenia swoich kwalifikacji sportowych w klubie w wyższej klasie rozgrywkowej niż ta, do której został przeniesiony dotychczasowy klub oraz że dotychczasowy klub nie wyraża zgody na przeniesienie. W przypadku gdy zainteresowane kluby nie dojdą do porozumienia co do wysokości sum transferowych, kwotę odszkodowania ustali właściwy organ (...).

(...)S.A. wystąpił z wnioskiem o dopuszczenie go w charakterze interwenienta ubocznego w niniejszej sprawie. Trybunał wniosek ten uwzględnił.

Interwenient uboczny wnosił o oddalenie skargi zawodnika na orzeczenie (...) i o utrzymanie tego orzeczenia w mocy.

Trybunał Arbitrażowy zważył co następuje.

Przede wszystkim TA rozstrzygnął kwestię właściwości Trybunału - którą kwestionował (...) - wskazując na brak kognicji Trybunału w przedmiotowej sprawie. Wskazać należy, że przepis art. 43 ust. 2 ustawy o sporcie kwalifikowanym daje „osobie uprawnionej” prawo zaskarżenia decyzji dyscyplinarnych lub regulaminowych właściwych organów polskich związków sportowych, jeżeli decyzje te zostały wydane z rażącym naruszeniem przepisów prawa, statutów i regulaminów lub strona została pozbawiona prawa do obrony.

Uznać należy, że zawodnik jest bez wątplenia stroną uprawnioną, a zaskarżona decyzja mogła zostać poddana badaniu przez Trybunał w zakresie objętym dyspozycją art. 43 ust 2 ustawy o sporcie kwalifikowanym, albowiem skarżący wskazywał na rażące naruszenie przepisów Statutu (...) i regulaminów - wskazując na rażące naruszenie Uchwały 11/12 z dnia 19 maja 2002 r. i Uchwały Nr IX/80 z dnia 13.06.2007 r.

Trybunał podzielił stanowisko (...) zawarte w odpowiedzi na skargę, że jedyną przesłanką do działania dla Trybunału są decyzje dyscyplinarne lub regulaminowe, nie zgodził się natomiast z poglądem prezentowanym przez (...), że przedmiotowa sprawa nie ma charakteru regulaminowego ponieważ dotyczy przynależności klubowej zawodnika i płaszczyzna sporu pomiędzy klubem i zawodnikiem dotycząca istnienia przesłanki do rozwiązania kontraktu z winy klubu ma charakter ściśle cywilnoprawny.

Wskazać należy, że argumentacja (...) jest nietrafna. Podzielić należy pogląd (...), że sprawy dotyczące ważności, zawarcia i rozwiązania kontraktu o profesjonalne uprawianie piłki nożnej mają w zasadzie charakter cywilny. Jednak ich wyjątkowy charakter z uwagi na ich znaczenie, w szczególności w zakresie formalnego potwierdzenia uprawnień zawodnika do udziału w rozgrywkach w konkretnym klubie sportowym, brak możliwości udziału zawodnika w rozgrywkach w więcej niż jednym klubie w sezonie rozgrywkowym a także ograniczenie czasowe w możliwości zmiany barw klubowych powodują, że na podstawie regulacji wewnętrznych, z przyczyn związanych z organizacją rozgrywek, sprawy dotyczące ważności kontraktu nabierają cech regulaminowych. (...)

Ponieważ przedmiot skargi dotyczy spraw regulaminowych, decyzje zostały wydane na podstawie obowiązujących w (...) przepisów, (...) Trybunał Arbitrażowy uznał, że jest uprawniony do rozstrzygnięcia przedmiotowej skargi.

Przy rozpoznaniu przedmiotowej sprawy TA wziął przede wszystkim pod rozwagę regulację art. 13 ust. 3 uchwały Zarządu (...) nr 11/12 z dnia 19 maja 2002r. w sprawie stosunków pomiędzy klubem sportowym, a zawodnikiem profesjonalnym, zgodnie z którym wszelkie sprawy sporne dotyczące ważności, istnienia lub rozwiązania kontraktu są rozstrzygane przez właściwe organy (...) - w pierwszej instancji przez Wydział Gier (...) oraz w drugiej instancji przez (...).

W przedmiotowej sprawie sporne było prawo zawodnika do żądania rozwiązania kontraktu z winy klubu w związku z nałożoną na klub decyzją dyscyplinarną w postaci degradacji klubu o dwie klasy rozgrywkowe na podstawie przepisów Uchwały 11/12.

Trybunał Arbitrażowy uznaje argumenty Wydziału Gier, że zawodnik ma prawo wystąpić do organów (...) z wnioskiem o rozwiązanie kontraktu z powodu zdegradowania klubu do niższej klasy rozgrywkowej. Jednakowoż TA podziela w tym zakresie stanowisko (...), że decyzje te powinny być podejmowane indywidualnie z uwzględnieniem sytuacji zawodnika i treści zawartego kontraktu, a także z uwzględnieniem wszystkich okoliczności sprawy, także dotyczących czynów korupcyjnych i okresu w jakim miały one miejsce, oraz stanu świadomości zawodnika w tym zakresie. (...)

(...)

Podstawowe znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy ma odpowiedź na pytanie, czy można uznać, że kontrakt o profesjonalne uprawianie sportu piłki nożnej zawarty w dniu 10 stycznia 2006 r. mógł zostać skutecznie rozwiązany przez WG na wniosek zawodnika T. G. z winy klubu, wskutek okoliczności wskazanych we wniosku Zawodnika.

Zespół Orzekający TA na pytanie to odpowiada pozytywnie.

Za tą tezę przemawiają następujące argumenty: T. G. jest 26 letnim Chorwatem, o niewielkim doświadczeniu zawodowym i (...) był jego pierwszym klubem w Polsce. Skarżący słabo zna język polski, informacji tej nie kwestionował pełnomocnik klubu.

Trybunał Arbitrażowy uznał; że T. G. mógł nie orientować się w kwestiach związanych z korupcją w polskiej piłce nożnej, gdyż jego kontrakt został podpisany 10 stycznia 2006 r., a zdaniem pełnomocnika (...) dopiero w 2006 „było już głośno o sprawach korupcji”. (...) Z orzeczenia Wydziału Dyscypliny z 12 kwietnia 2007 r. wynika, że „korupcyjny aspekt działalności był faktem powszechnie znanym już najpóźniej w połowie 2006 r.” (K 46),

Zawodnik grał na bramce, a po spadku klubu do trzeciej ligi zmienił się trener bramkarzy, co ma znaczenie w związku z prawami piłkarzy i obowiązkami klubu wynikającymi z umowy oraz uchwały (...) w sprawie podnoszenia kwalifikacji. (...)

Klub w żaden sposób nie odniósł się do tych argumentów zawodnika, co oznacza, że twierdzenia te można uznać za przyznane przez klub.

Obowiązek klubu do podnoszenia kwalifikacji zawodnika jest pierwszym z trzech obowiązków wynikających z uchwały nr 11/12 z 19 maja 2002 r. - art. 21.1 w zw. z § 10 kontraktu. Zdaniem Trybunału naruszenie tego obowiązku uzasadnia wniosek zawodnika o rozwiązanie kontraktu.

W przypadku młodego i niedoświadczzonego zawodnika kwestia podnoszenia kwalifikacji ma podstawowe znaczenie i dlatego art. 14.4 uchwały nr 11/12 z 19 maja 2002 r. (...) ma w tej sprawie zastosowanie.

Dodatkowo należy podnieść, że faktycznie kontrakt nie gwarantował skarżącemu gry w I lidze i rozważania dotyczące winy klubu w degradacji do III ligi, przy stwierdzeniu naruszenia przez klub jednego z jego obowiązków, nie musiała być przedmiotem rozważań, (...) Jednak art. 14.4 uchwały nr 11/12 z 19 maja 2002 r. (...) nie zawiera zamkniętego katalogu przyczyn pozwalających jednostronnie rozwiązać kontrakt, na co wskazują słowa „w szczególności”. Zdaniem Trybunału brak możliwości podnoszenia kwalifikacji z uwagi na działania klubu (zmiana trenera) stanowi rażące naruszenie przez klub swoich zobowiązań.

(...) rozstrzygając ponownie sprawę podjął działania zmierzające do przywrócenia stanu poprzedniego tj. sprzed 1 sierpnia 2007 r. Jednak w przypadku gdyby orzeczenie (...) z dnia 27.11.2007 r. zostało utrzymane w mocy (choćby teoretycznie biorąc pod uwagę realia przedmiotowej sprawy), to stanęłaby kwestia ważności aktualnie obowiązującego kontraktu T. G. z (...). i ewentualnych szkód jakie z tego tytułu poniósłby zawodnik, biorąc pod uwagę odszkodowanie jakie miałby zapłacić w związku z zerwaniem kontraktu i straty jakie by poniósł w związku z utraconymi zarobkami. Z kolei, gdyby zawodnik nie zastosował się do orzeczenia (...) i nie stawiał się w dniu 1 lipca 2008 r. w (...) to sytuacja nadal nie zostałaby rozwiązana.

W przedmiotowej sprawie dodatkowo skomplikowanej przez bezzasadną, zdaniem (...) decyzję Wydziału Gier w sprawie nadania decyzji z dnia 17.07.2007 r. w sprawie rozwiązania kontraktu klauzuli natychmiastowej wykonalności, a następnie przez dopuszczenie przez organa (...), niezgodnie z przepisami związkowymi, do zawarcia przez zawodnika kontraktu definitywnego z (...), Trybunał Arbitrażowy opowiedział się za takim rozwiązaniem, że jakkolwiek decyzja Wydziału Gier w sprawie rozwiązania kontraktu T. G. z dnia 1.08.2007 r. była trafna, to nie było podstaw do nadawania decyzji klauzuli natychmiastowej wykonalności.

TA po rozważeniu okoliczności sprawy, w tym treści nowej regulacji Uchwały 11/12 doszedł do przekonania, że w przedmiotowej sprawie powinien znaleźć zastosowanie przepis art. 3571 KC. Wola stron oświadczona w momencie zawierania umowy dotyczy zawsze jakiegoś określonego stanu stosunków. Gdy stosunki te ulegną zmianie w sposób nadzwyczajny, nastąpić powinna także rewizja postanowień umowy, zmierzająca do jej zaadoptowania do radykalnie zmienionych okoliczności. Doświadczenie uczy, że rygorystyczne przestrzeganie zasady pacta sunt servanda prowadzi niekiedy do rezultatów rażąco niesprawiedliwych.

Oznaczać może zmuszanie dłużnika do dokładnego wykonania zobowiązania, chociaż łączy się ono z niewspółmiernie wysokimi kosztami. Wskutek zmiany stosunków winna nastąpić nadmierna trudność spełnienia świadczenia lub groźba rażącej straty dla jednej ze stron. Zmiana okoliczności powinna doprowadzić do zniweczenia pierwotnych kalkulacji stron umowy. Zgodnie z treścią art. 3571 KC, sąd może rozwiązując umowę w miarę potrzeby orzec o rozliczeniach stron, kierując się interesem stron zgodnie z zasadami współzycia społecznego. W przedmiotowej sprawie Trybunał Arbitrażowy nie uznał za stosowne orzekać w tym zakresie, ponieważ decyzje regulaminowe (...) swoim zakresem obejmowały wyłącznie kwestię rozwiązania kontraktu.

Konkludując Trybunał Arbitrażowy stwierdza, że orzeczenie (...) jest nietrafne i nie może się ostać, zaś decyzja Wydziału Gier jakkolwiek nieprawidłowo uzasadniona i niebiorąca pod uwagę realiów konkretnej sprawy, była co do zasady słuszna.